

„Tilskud til Københavns Musikonservatorium“; men som det vil være forstaaet af det høje Ting, er det i Virkeligheden ikke en Forøgelse af Tilskuddet til Københavns Musikonservatorium, som udgør et Beløb af 10,000 Kr., men det er i Virkeligheden et Beløb, man ønsker, for dermed at honorere et fjerde Medlem af Bestyrelsen, der skulde repræsentere Ministeriet. Der er med den nuværende Bestyrelses Samtykke tilvejebragt en Forandring i Bestemmelserne for Københavns Musikonservatorium om, at et saadant fjerde Medlem kan indtræde, og jeg anser dette for en for Staten meget vigtig og betydningsfuld Forandring, fordi der jo her er Spørgsmaal om et betydeligt Beløb som Tilskud, nemlig 10,000 Kr. aarlig, ved hvilket det er mindre naturligt, at det undrager sig i alt væsenligt en Medvirkning af Staten, en Kontrol af Staten. Naar man kommer til saa høje Understøttelser, er det naturligt, at Staten har sin Repræsentant med i Bestyrelsen. Det er som sagt Københavns Musikonservatoriums Bestyrelse villig til, at gaa ind paa, men med dette Forbehold, at det ikke ser sig i Stand til af de 10,000 Kr. eller af de øvrige Indtægter, det har, og som gaa med til dets Virksomhed, at afholde Honorar for ham. Jeg nærer det Haab, at jeg skal komme til Enighed med Udvalget og det høje Ting om, at Beløbet bevilges paa en noget anden Maade, saa at det fremtræder klart, at det ikke er en Forøgelse af Københavns Musikonservatoriums Bevilling, men et Honorar for den af Ministeriet bestfittede Medbestyrer. Det vilde kunne ske, hvis man vilde gaa ind paa, at det optoges som en Forøgelse af en særegen Konto, som en Forøgelse af den som Ministeriets Kontorhold bevilgede Sum. — Jeg beklager med Hensyn til Forslaget under Nr. 59, at Udvalget ikke har villet tiltræde Tilskuddet til Københavns Sprogkonservatorium. Jeg forstaaer godt de Betragtninger, som den ærede Ordfører (Tutein) gjorde gældende, og kan i Almindelighed sige, at de ere rigtige, og at man maa iagttage nogen Tilbageholdenhed, for saa vidt det engagerer Statens Finanser, med Hensyn til Tilskud af denne Art. Men for saa vidt saadanne Tilskud ikke ere af den Størrelse, at de kunne siges at blive behyrdende, forekommer det mig i øvrigt at være fuldstændig berettiget og rimeligt at give Tilskud til en saadan Virksomhed, der, om end privat, dog sigter til eller medfører en Gavn for Almenheden, er almennyttig, og det forekommer mig, at det vilde være ubilligt at nægte, at det er Sprogkonservatoriets Virksomhed. En lille

Nation kan ikke, mener jeg, opretholde sin Selvstændighed, og bør i hvert Fald ikke opretholde sin Selvstændighed eller tænke paa dette — lige saa lidt som dette i øvrigt vil lykkes — paa den Maade, at den luffer sig af for Strømninger ude fra. Den er netop særlig opfordret til at søge, for at bevare sin Selvstændighed, at komme Kulturstrømningerne fra de større Lande saa nær som muligt, bearbejde dem og gøre dem til sine. Naar dette er en Opgave for en lille Nation, saa er det virkelig ogsaa en Opgave for den, at saa mange som muligt sættes i Stand til paa en sikker, betryggende og ikke for kostbar Maade at blive Herre over de Betingelser — altsaa her den sproglige Dygtighed —, som en saadan Forbindelse, der ikke kan eller bør afstæres, med de store Kulturlande, kræver, hvad enten man nu tænker paa Tyskland, Frankrig eller England, som der jo nærmest er Tale om. Men saa længe Sprogundervisningen har været uorganiseret, har det virkelig været fuldstændig tilfældigt, om dette kunde ske. Der har selvfølgelig været mange dygtige Sproglærere, men ogsaa mange udhyttige, og der er i det hele taget ikke opnaaet, naar vi spørge om Resultaterne for Almenheden, hvad der kunde og burde opnaas ved en organiseret Sprogundervisning, som netop Københavns Sprogkonservatorium har sat sig til Maal, nemlig organiseret paa en ikke kostbar Maade at udbrede Kundskab i de store Kultursprog og dygtiggøre deri. Det forekommer mig derfor ikke urimeligt, at Sprogkonservatoriet har ment, at Vøsningen af den Opgave, det saaledes har sat sig, og som hidtil er løst paa en fortjenstfuld Maade, nu støttedes af Staten, støttedes for at muliggøre Arbejdets Fortsættelse. Jeg vil haabe, at man vil kunne gaa ind paa denne Betragtning, om endogsaa i en noget mindre Stikkelse. Det er jo ikke de 2,000 Kr., ikke netop den Sum, det kommer an paa. Jeg tror, at Sprogkonservatoriet kunde lade sig nøje med noget mindre, navnlig for derved at komme ud over Bankeklighederne ved Lokaler, som er det, der er mest paatrængende for det for Øjeblikket. Jeg vil derfor ønske, at man kunde enes selv om et mindre Beløb, og hvis man kunde gaa ind paa det, vilde jeg kunne berolige mig dermed. Derom vil jeg forbeholde mig at forhandle med Udvalget inden 3dje Behandling. — Med Endringsforslagene under Nr. 61 og 63 er der foreslaaet nægtet af Udvalget nogle Bevillinger til Sillinge Seminarium, med Hensyn til hvilke jeg atter maa udtale et Haab om, at man maatte kunne komme tilbage fra